

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **X. C. H.**, narozený „X“, státní příslušnost: Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2019, č. j. CPR-33775-3/ČJ-2017-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5. 3. 2019, č. j. CPR-33775-5/ČJ-2017-930310-V248, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Rumburk (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 10. 2017, č. j. KRPU-92543-61/ČJ-2017-040022-SV-RBK, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. c) bodu 2 a 3 a podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 4 roků, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jeho vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že žalovanou stranou nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná strana porušila i ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když sice důkladně zjistila všechny rozhodné skutečnosti v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněla zjišťovat skutečnosti i ve prospěch žalobce.
3. Žalobce trvá na tom, že jeho vyhoštění bylo vydáno v rozporu s ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce ve správním řízení opakovaně a konstantně tvrdí, že má na území EU rodinné vazby, je otcem nezletilé H. H., občanky ČR, se kterou je v kontaktu a přispívá na její výživu. Současně je žalobce biologickým otcem nezletilé N. T. L., nar. „X“, občanky Německa, o kterou osobně pečuje a podílí se na její výchově. Na žalobce by tak mělo být nahlíženo ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců jako na rodinného příslušníka občana EU, v důsledku čehož rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být vůbec vydáno. Žalovaná si tyto skutečnosti měla v rámci odvolacího řízení ověřit doplněním dokazování, zejména výsledkem družky žalobce paní N. T. T. L., občanky Německa, a dále žalobcem předloženými listinami (rodný list nezletilé N. T. L., kopii identifikačního průkazu družky žalobce a kopii znaleckého posudku z oboru DNA), což však správní orgán neučinil.
4. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení o nepřiměřenosti a neadekvátnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to vzhledem k samotnému vyhoštění a poměrům a rodinným vazbám žalobce na území EU. Dle žalobce žalovaná strana nedostatečně posoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu svého přesvědčení o nepřiměřenosti a neadekvátnosti žalobou napadeného rozhodnutí pak žalobce poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, dále sp. zn. 1 As 38/2007 nebo sp. zn. 4 As 75/2006 či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 2. 1991, Series A, č. 193, věc: Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-XI, a dále rozsudky Městského soudu v Praze, sp. zn. 10 Ca 138/2007 a sp. zn. 7 Ca 81/2007. Žalovaná strana přecenila intenzitu protiprávního jednání žalobce a ohroženého veřejného zájmu, když aktuální problém žalobce pramení jen z absence jeho pobytového oprávnění.
5. Závěrem žalobce namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. V případě žalobce, který má na území EU velmi silné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinné vazby, se jedná o dobu nepřiměřeně dlouhou, jejíž délka navíc nemá ani oporu v závažnosti neoprávněného jednání, jež je žalobci vytýkáno.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě argumentoval totožným způsobem, jako ve správním řízení. Dle ní správní orgány nepochybily, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a právní zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
8. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 5. 2017 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce, který se prokázal cestovním dokladem č. „X“, v němž byl vylepen výjezdní příkaz č. „X“ s dobou platnosti od 29. 3. 2017 do 27. 4. 2017 vydaný Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky Ústí nad Labem dne 29. 3. 2017. Lustrací bylo zjištěno, že s žalobcem bylo na základě jeho žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU opakovaně vedeno správní řízení, přičemž žádosti žalobce byly pravomocně zamítnuty. Žalobce mohl na území České republiky následně pobývat na základě výjezdního příkazu do 27. 4. 2017. Žalobce však z území České republiky nevycestoval. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně v předmětné věci uzavřel, že žalobce pobývá nejméně od 28. 4. 2017 do 2. 5. 2017 na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Dne 2. 5. 2017 požádal žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 2. 5. 2017 bylo správním orgánem I. stupně proti žalobci zahájeno řízení o správním vyhoštění na základě skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez povolení k pobytu.
12. V rámci tohoto řízení byl proveden dne 10. 5. 2017 výslech žalobce, při němž žalobce uvedl, že v České republice pobývá již od roku 2006, kdy mu bylo uděleno vízum za účelem podnikání. Koncem roku 2013 byl žalobci pobyt zrušen z důvodů nesplnění podmínek. Následně byla s žalobcem vedena řízení ve věci správního vyhoštění, v průběhu těchto řízení měl žalobce uděleno vízum na dobu 30 dnů, poté žalobce pobýval na území České republiky bez víza či povolení, jež by jej k pobytu opravňovalo, čímž se měl dopustit přestupků dle zákona o pobytu cizinců.
13. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce opakovaně žádal o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Vízum však žalobci uděleno nebylo, neboť se měl opakovaně dopustit obcházení zákona s úmyslem získat vízum. Jak vypověděla D. S., matka nezletilé H. H., v průběhu správního řízení, s žalobcem se nikdy intimně nestýkala a nechala jej zapsat jako otce nezletilé do rodného listu účelově za úplatu s cílem umožnit žalobci požádat o povolení k pobytu z důvodu sloučení rodinného příslušníka s občanem EU. Žalobce s nezl. H. H. nebydlí ve společné domácnosti, neprojevuje o ni zájem a na její výchově se dle tvrzení matky nezletilé nepodílí. Dále ze správního spisu vyplývá, že trestní stíhání této ženy pro přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky ve smyslu ust. § 341 odst. 1 trestního zákoníku bylo podmíněně odloženo se zkušební dobou 12 měsíců usnesením Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 18. 10. 2016, č. j. ZK 732/2016-12. Vedle toho ze správního spisu vyplývá, že až dne 11. 9. 2017 žalobce oznámil správnímu orgánu I. stupně narození dcery N. T. L., třebaže ta se narodila již dne „X“, s tím, že s N. T. L., matkou dcery, občankou ČR žijící v Německu, má žalobce údajně dlouhodobý, trvalý a pevný vztah podobný vztahu manželskému. Vzhledem k tomu, že žalobce neposkytl správnímu orgánu I. stupně v průběhu správního řízení dostatečné informace o svém soukromí, když o vztahu s matkou nezletilé, který měl údajně trvat nejméně od roku 2016, se i z pohledu soudu nelogicky nikterak nezmnínil, byl žalobce v reakci na tuto novou skutečnost správním orgánem I. stupně opakovaně vyzván k předložení originálů listin prokazujících jím uváděná tvrzení. Žalobce však v průběhu správního řízení neprokázal pravdivost tvrzených skutečností a správním orgánům neposkytl v tomto směru adekvátní součinnost, když nesdělil bližší informace vztahující se k matce nezletilé N. T. L. (z tohoto důvodu ostatně správní orgány s matkou nezletilé ani nejednaly jako s osobou zúčastněnou na řízení), dále nepředložil originál dokumentu, jenž předkládal jako výsledek DNA testu údajně prokazující jeho otcovství, či nepředložil rodný list nezletilé N. T. L., v němž by byl zapsán jako její otec, v důsledku čehož nebyl prokázán žalobcem tvrzený rodičovský vztah k oběma nezletilým ani partnerský vztah k družce žijící v Německu, a proto správní orgán I. stupně poté završil správní řízení výše citovaným rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017.
14. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ve věci opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2017, č. j. KRPU-92534/ČJ-2017-040022-SV-RBK, v němž bylo konstatováno, že vycestování žalobce nebrání žádné zákonné překážky ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce má navíc ve Vietnamu matku, manželku a děti, které pravidelně navštěvuje.

15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v tvrzeném nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů.
16. Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
17. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
18. Z citované právní úpravy plyne, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Současně je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle níž je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti, jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69 (pozn. soudu - všechna rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).
19. V daném případě je však soud přesvědčen, že žalovaná strana postupovala v předmětné věci tak, aby zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalobci byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Soud má za to, že žalovaná strana přihlížela ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že zjištěné okolnosti žalovaná strana vyhodnotila v neprospěch žalobce, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení. K tvrzenému porušení ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu v případě žalobce nedošlo. Žalovaná strana nepochybila, pokud nepřikročila k výsledku údajné přítelkyně žalobce žijící v Německu, neboť ten ve věci přes opakované pobídky ze strany žalovaných správních orgánů k poskytnutí patřičné součinnosti nebyl nijak aktivní, nijak se nesnažil o doložení např. adresy této ženy či intenzity údajného svého vztahu k této ženě.
20. Žalovaná strana nikterak nepochybila, pokud uzavřela, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž na občana tzv. „třetí země“. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že se za rodinného příslušníka občana EU považuje takový cizinec, který prokáže, že má s občanem EU trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti, kdy při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohledňuje zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. V daném případě přitom žalobce neprokázal, že s N. T. T. L., tedy údajnou družkou a matkou nezletilé N. T. L., udržuje trvalý partnerský vztah, intenzivní vztah obdobný vztahu manželskému, jaký je běžně mezi druhem a družkou, v důsledku čehož není naplněna jedna ze zákonných podmínek pro naplnění dikce ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navíc dále prokazatelně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjistila, že žalobce se svou přítelkyní nežije ve společné domácnosti, tedy ani nemůže osobně pečovat o nezletilou dceru žijící v Německu, v důsledku čehož není naplněna další zákonná podmínka pro naplnění dikce ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejedná se tedy o trvalý partnerský vztah, jenž by naplňoval dikci ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož by bylo možno na žalobce pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Z tohoto důvodu žalovaná strana nemohla porušit ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak neopodstatněně namítal žalobce.

21. V návaznosti na výše uvedené soud uvádí, že v předmětné věci nelze pominout skutečnost, že žalobce byl ve dnech 10. 5. 2017, 19. 6. 2017 a 5. 7. 2017 osobně v kontaktu se správním orgánem I. stupně, jelikož se podrobil účastnickému výslechu, popř. byl přítomen výslechu svědků, kdy se v rámci předmětného správního řízení snažil falešně a účelově ještě prokázat své otcovství k nezl. H. H., přičemž při těchto osobních kontaktech se správním orgánem I. stupně se žalobce nelogicky vůbec nezmínil o jiné rodinné vazbě a údajném dlouhodobém partnerském vztahu s N. T. T. L., občankou ČR žijící v Německu, kdy nadto žalobce již mohl předpokládat narození potomka. Totéž neučinil ani právní zástupce žalobce, třebaže ten byl dne 31. 8. 2017 osobně nahlížet do spisového materiálu před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Vedle toho nelze pominout, že žalobce přes opakované výzvy žalované strany nebyl schopen poskytnout takové informace o své údajné družce N. T. T. L., aby ji správní orgán mohl ustanovit (absence adresy), popř. nedoložil originál testu DNA či rodný list nezletilé N. T. L., v němž by byl zapsán jako její otec, aby mohlo být vycházeno již bez další pochyb o regulérním otcovství žalobce.
22. Dále se soud k námitce žalobkyně zabýval přiměřeností dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem jeho rodinné vazby k nezletilým dětem, délku jeho pobytu na území České republiky, chování v rámci správního řízení či zdravotní stav, to vše v reflexi závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil, a to v podobě opakovaného nelegálního pobytu, kdy mu dokonce byla v minulosti pravomocně uložena i povinnost vycestovat z území České republiky.
23. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
24. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. V právě přezkoumávaném případě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění pro naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, které měl naplnit tím, že na území České republiky nejméně od 28. 4. 2017 do 2. 5. 2017 pobýval neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Uvedená skutečnost přitom musela být žalobci známa, když věděl, že pobývat na území České republiky může jen v době probíhajícího řízení o jeho správním vyhoštění. Žalobce navíc žádal o povolení k pobytu opakovaně od roku 2013, kdy mu skončilo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nemohl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy být v dobré víře, že svým pobytem po ukončení řízení o jeho prvotním správním vyhoštění se nedopustí protiprávního jednání v podobě nelegálního pobytu na území České republiky, když nedisponoval žádným platným vízem či povolením k pobytu. Právě uvedeným závěrům ostatně svědčí i fakt, že sám žalobce vypověděl, že dne 27. 4. 2017 se dostavil nejprve na Ministerstvo vnitra a posléze dne 2. 5. 2017 ke správnímu orgánu I. stupně, aby svoji pobytovou situaci aktivně řešil, neboť si byl vědom své povinnosti opustit území České republiky nejpozději do 27. 4. 2017. Formální požadavky rozhodnutí o správním vyhoštění tedy byly nepochybně naplněny.

26. Jmenovaný právní předpis nicméně v ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, dostupný na www.nssoud.cz) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
27. V rámci hodnocení dopadů rozhodnutí musí soud zohledňovat zejména následující hlediska: 1. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince), 2. délku pobytu cizince v hostitelském státě, 3. dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, 5. imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 6. věk a zdravotní stav dotčeného cizince, 7. rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), 8. skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, 9. počet dětí a jejich věk, 10. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je pak třeba, jak bylo vysloveno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42, či rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41 (obou dostupných na www.nssoud.cz), a jak plyne i z judikatury ESLP, především z rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, ve věci Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Potud tedy soud souhlasí s názorem, jenž žalobce vyslovil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007 – 72, v žalobě, že případné zjištění nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry cizince znamená pro správní orgány absolutní překážku ve věci správní vyhoštění vydat.
28. V daném případě však shora uvedená kritéria správní orgány přezkoumávaly, nicméně k závěrům o nepřipustnosti vyhoštění nedospěly, proto obecně formulovaná námitka žalobce, že zásah do soukromého a rodinného života nehodnotily „prakticky vůbec“, je zcela nepřipadná. Žalovaná se sice výslovně nezabývala přiměřeností dopadu rozhodnutí
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do soukromého a rodinného života žalobce, tyto úvahy však ve svém rozhodnutí detailně rozvedl správní orgán I. stupně (viz s. 13-15 jeho rozhodnutí ze dne 3. 8. 2017), přičemž žalovaná se s těmito úvahami plně ztotožnila. Soud v takovém postupu správních orgánů neshledává žádné pochybení, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, což v nedávné době zopakoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 301/2015-45, shrnující formulací „...[p]odle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 Afs 74/2013 - 46) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.“ S ohledem na závěry shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování námitky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak soud pochopitelně bral v potaz i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo v daném případě velmi podrobné, přičemž správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí výslovně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Na základě uvedeného soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, a to i pokud se jedná o závěr přípustnosti vyhoštění žalobce vzhledem k dopadům do žalobcova soukromého a rodinného života.

29. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně byla vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, pak se jedná o ryze obecnou žalobní námitku, kterou žalobce žádnými dalšími tvrzeními nepodložil, a tudíž soud k tomu pouze obecně uvádí, že dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného byla učiněna zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Skutkový stav je v obou rozhodnutích dostatečně jasně popsán, stejně jako právní závěry, které z nich správní orgán I. stupně a žalovaný vyvodili, přičemž zjištěný skutkový stav věci je náležitě podchycen ve správním spise. Žalobce v žalobě ostatně vznesl pouze ničím nepodloženou argumentaci polemizující s právním posouzením, jak bylo provedeno ze strany správních orgánů, když se ani nadále nepokusil svá tvrzení jakkoliv doložit o relevantní listiny (originál testu DNA či rodný list nezletilé N. T. L., v němž by byl zapsán jako její otec).
30. Dále soud uvádí, že se plně ztotožnil se závěry žalované strany o tom, že správní vyhoštění žalobce na dobu čtyř let nepředstavuje nepřiměřený a neadekvátní zásah do jeho rodinného a soukromého života vzhledem k výše zjištěným okolnostem (zejména nedoložené soužití ve společné domácnosti s občanem EU, nedoložené otcovství k občance EU – nezl. N. T. L., popř. nepravdivě uváděné otcovství k občance ČR – nezl. H. H., existence manželky žalobce a jeho dětí a matky žijících ve Vietnamu). Při učinění tohoto závěru soud přihlížel k tomu, že v případě žalobce se nejedná o jeho první nelegální pobyt na území České republiky, nýbrž o opakovaný, když v minulosti se dopustil opakovaně přestupků z pohledu zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky pobýval bez platného víza (přestupek ze dne 2. 7. 2014, ze dne 17. 12. 2014 a ze dne 27. 1. 2016) a také již mu byla dne 22. 4. 2016 uložena povinnost vycestovat z území České republiky s právní mocí 6. 10. 2016, kterou však nerespektoval. Navíc žalobce si byl dobře vědom své povinnosti disponovat příslušným pobytovým oprávněním k pobytu na území České republiky, neboť věděl, že musí nejpozději do 27. 4. 2017 vycestovat z území České republiky, na což reagoval protiprávním pokusem o úplatné zapsání svého otcovství do rodného listu občanky ČR – nezl. H. H. Žalobce svým dalším neoprávněným pobytem na území České republiky vyjádřil neochotu podrobit se jakémukoliv rozhodnutí spojenému s opuštěním území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. V daném případě podle názoru soudu bylo třeba brát v potaz postup žalobce ohledně účelového otcovství k nezl. H. H., jak jej blíže rozebral správní orgán I. stupně (viz s. 6 an. rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Žalobce uvedl české orgány veřejné moci v omyl tím, že jim tvrdil nepravdivou informaci o tom, že je biologickým otcem nezletilé a nechal se jako otec nezletilé zapsat do rodného listu. K otázce účelového otcovství se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2011, č. j. 7 As 75/2011-95, následovně: „*... 'účelové otcovství' plní stejnou funkci jako již výše zmiňovaný institut 'účelového manželství' a sice, získat na území České republiky pobyt a legalizovat tak další pobyt na území ČR. 'Účelové otcovství' je ve své podstatě jevem stejného druhu. Znamená ve své podstatě obcházení zákona, jak správně rovněž žalovaný odvolací orgán dovodil v napadeném rozhodnutí. Sled jednotlivých úkonů žalobce svědčí o správnosti závěru, k němuž správní orgány dospěly. Nelze totiž připustit, aby opakované (byť i v jednotlivostech nezávažné) jednání žalobce spočívající v nerespektování právních norem na území České republiky bylo tolerováno a bylo irelevantní zjištěnou skutečností, kterou nepřísluší správním orgánům vzít na zřetel při posuzování žádosti o povolení k pobytu. ... Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by správní orgány neposoudily správně jeho žádost bez prokázání existence dostatečně závažného ohrožení společnosti, neboť výše uvedeným jednáním žalobce má soud za to, že je dostatečně prokázáno opakované porušování právních předpisů České republiky žalobcem v takové intenzitě, jež ve svém souhrnu představuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku 'závažným způsobem'.*“ Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v daném případě bylo dostatečně prokázáno opakované porušování právních předpisů České republiky žalobcem v takové intenzitě, jež ve svém souhrnu představuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 7 As 75/2011-95, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k totožnému závěru).
32. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců sice platí, že za pobyt cizince na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu se uloží správní vyhoštění až na dobu 3 let. V nyní projednávaném případě je třeba vzít v úvahu, že žalobce svým jednáním naplnil hned několik důvodů pro uložení správního vyhoštění – nejen ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nýbrž i ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že se cizinci uloží správní vyhoštění až na dobu 3 let, pokud cizinec v řízení uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, a také ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že dle něhož platí, že se cizinci uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let, pokud cizinec opakovaně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních či správních rozhodnutí. Na území České republiky žalobce totiž jednak pobýval neoprávněně [naplnění dikce ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců], dále nadto tvrzením o údajném otcovství k nezl. H. H. žalobce obcházel právní předpisy České republiky [naplnění dikce ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců] a vedle toho žalobce opakovaně porušoval právní předpisy a mařil výkon správních rozhodnutí, a to např. opakovaná přestupková jednání pro pobyt na území ČR bez platného víza či nerespektování rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky ze dne 22. 4. 2016 [naplnění dikce ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců].
33. Na tomto místě soud směrem k žalobci připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců 5 let, takže uložení délky vyhoštění v horní polovině této sazby odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu.

34. Soud nikterak nezpochybňuje sociální dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobce a jeho vztahu k případně dalším osobám pobývajícím na území České republiky, popř. v Německu. Avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu - zájem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území - je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci jsou dány takové okolnosti, které převažují nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce by měl mít na paměti, že práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, a jak již soud uváděl s odkazem na judikaturu ESLP, existuje zde prostor správních orgánů pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající kupříkladu v nemožnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99), což v případě žalobce nevyšlo najevo. Dále by žalobce měl mít na paměti, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07).
35. V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání čtyř let do rodinného a soukromého života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou.
36. V návaznosti na právě uvedené soud neshledal rovněž jako opodstatněnou námitku žalobce o tom, že uložení délky jeho správního vyhoštění nebyla žalovanou stranou přezkoumatelně zdůvodněna. Uloženou délkou jeho správního vyhoštění se správní orgán I. stupně pečlivě a detailně zabýval na straně 7 a 8 odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaná tak učinila na straně 6 až 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůvodnění uložení délky správního vyhoštění žalobce, jak učinily správní orgány obou stupňů, soud považuje za dostatečné, když z jejich strany bylo náležitě a přiléhavě argumentováno skutkovými i právními okolnostmi případu. Ohledně námitky žalobce, že správní orgán I. stupně a žalovaný dostatečně nezkoumali přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, soud opětovně odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 301/2015-45, pojednávající o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.
37. Ačkoliv je soudu známa nejednotná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vztahující se k okruhu osob zúčastněných na řízení v případech, kdy cizinec tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana EU a správní rozhodnutí údajně může nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 301/2015-45, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 15/2015-33), k provedení výsledku údajné družky žalobce žijící v Německu soud nepřistoupil, neboť žalobce jednak provedení důkazu výsledkem své družky nenavrhol, svou družku ani neuvedl jakožto osobu, která by mohla být vydáním napadeného rozhodnutí přímo dotčena na svých právech a povinnostech, a navíc ve vztahu k ní dosud neposkytl kontaktní údaje, aby mohla být případně ustanovena k procesním úkonům. V daném případě by se dle názoru soudu jednalo o nadbytečný úkon, když soud již měl k dispozici celý správní spis popisující průběh správního řízení i veškeré zjištěné skutečnosti. Správními orgány shromážděné podklady byly zcela dostačující k posouzení skutkového a právního stavu, jenž byl zjištěn a prokázán v době rozhodování správních orgánů, přičemž již v průběhu správního řízení nemohlo být s družkou žalobce jednáno jakožto s osobou zúčastněnou na řízení, když žalobce neposkytl správním orgánům přes opakované výzvy potřebnou součinnost. Předmětný případ tak měl odlišný skutkový stav věci nežli případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 15/2015-33.

38. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí, když z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je dostatečně zřejmé, jakými úvahami se tyto správní orgány řídily a z jakých podkladů vycházely, přičemž žalobou napadené rozhodnutí náležitě reagovalo na všechny odvolací námitky žalobce. Z tohoto důvodu proto soud žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek ve výroku I. rozsudku jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 30. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)